

Lov af 29de December 1857, § 22, Lov af 31te Marts 1864 § 8 og Lov af 24de Marts 1865 § 3, ere sikkert for vidt gaaende, idet de hjemle Præscription af alle Søgmaal for Overtrædelse af disse Love. Medens Præscription af Erstatning og Straf er naturlig, er det urimeligt ogsaa at lade Kravet paa Konfiskation forældes i den angivne korte Tid. Saa længe Ketten bestaar, bør den ogsaa kunne haandhæves i alt Fald saaledes, at fortatte Krænkelse afværjes. En saadan Sondring er ogsaa opstillet i de fremmede Love, som overhovedet hjemle en særlig Præscription af disse Krav, jfr. norsk Lov 8de Juni 1876 §§ 43 og 44 og Lov af 12te Maj 1877 § 13, tysk Lov 11te Juni 1870 §§ 33—38, endvidere svejtsk Lov Art. 17 og 18, ungarsk Lov §§ 36—39. Hvad Forældelsesfristen angaar, vil det vistnok her, som overhovedet ved kortvarige Præscriptionsregler, være heldigt at opstille en dobbelt Regel, en noget længere absolut Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelsen træder aabenlyst frem (Offentliggørelsen), og en kortere relativ Frist regnet fra det Tidspunkt, da Krænkelsen kommer til den forurettedes Kundskab. Den gældende Rets Regler om Fristens Beregning, navnlig om Udgangspunktet for denne, ere i høj Grad uklare og gøre til Dels hele Reglen uanvendelig. Dette undgaas ved den her foreslaaede Affattelse.

Fra det sidste Forslag afviger denne Bestemmelse derved, at den absolute Præscriptionsfrist for Straffens Vedkommende er nedsat til 2 Aar, hvorved Bestemmelsen kommer i Overensstemmelse med den almindelige Regel i den norske og danske Straffelov. For Erstatningskrav og lignende maa en Frist af 3 Aar anses for passende. De øvrige Endringer ere blot sproglige.

Til § 37.

Ved Spørgsmaalet om den her omhandlede Lovgivnings stedlige Omraade følger den gældende Ret i det hele Territorialprincippet, idet det, for saa vidt angaar tidligere udgivne Værker, kun er de her i Landet udgivne eller — ved Kunstværker — de her i Landet udførte Værker, som beskyttes, men da ogsaa alle disse uden Hensyn til Frembringerens Nationalitet. I en enkelt Retning er dog Lov af 29de December 1857 inkonsekvent, idet § 20 kun rammer Undførelse af danske Forfatteres Værker — et for øvrigt ikke ganske klart Begreb. Lignende Regler gælde i hollandsk og engelsk Ret.

Andet Steds gennemføres nu næsten overalt Nationalitetsprincippet, saaledes at

det afgørende i første Instans er Forfatterens, Kunstnerens osv. Nationalitet, hvorhos man dog i Reglen for at værne om den indenlandske Forlagsvirksomhed tillige beskytter fremmede Forfatteres Værker, naar disse udgives i Landet, jfr. i det hele norsk Lov (1876) § 45, svensk Lov (1877) § 19, jfr. Lov 3. Maj 1867 § 7, tysk Lov § 32, tysk Lov (1870) § 61, portugisisk Civilkodels Art. 578¹⁾. Ved en ny Lovordning bør dette sidste System sikkert foretrækkes, særligt i et lille Land som Danmark. Paa mange videnskabelige Omraader er der nemlig paa Grund af den lille Væsekreds, som her kan paaregnes, almindeligt, at Forfatterne ere nødsagede til at udgive deres betydeligste Værker paa fremmede Forlag, navnlig ofte i fremmede Tidsskrifter. Men derfor at nægte dem al Beskyttelse vilde være ganske ubilligt. Ligeledes vilde det være urimeligt at nægte danske Kunstnere Beskyttelse for deres under Studieophold i Udlandet udførte Kunstværker, som regelmæssig hjemsendes og udstilles og afhændes her. Naar der i Forslaget lægges Vægt paa, om Frembringeren er dansk Underjaat, og ikke paa, om han er Statsborger, hvilket kunde synes at ligge nærmere, saa ster dette kun, fordi Begrebet Underjaat formentlig efter vor Ret er mere klart og uomtvisteligt end Begrebet Statsborger, om hvis Bestemmelse der snarere kan rejses Tvivl. Hvad Paragraffens Formulering angaar, bemærkes endnu, at det maa anses rigtigere at udtale den positive Regel om Lovens stedlige Omraade direkte, i Stedet for kun at lade den fremgaa forudsætningsvis af Reglen om, at Loven ved kongelig Anordning kan gøres anvendelig ogsaa paa andre (fremmede) Værker. Paragraffens andet Stykke stemmer i øvrigt i Hovedsagen med den gældende Ret. I det tidligere af Landstinget vedtagne Lovforslag var det udtalt, at fremmede Forfattere etc. ikke kunde nyde Beskyttelse i videre Omfang, end de efter deres Hjemlands Love nyde. Dette var grundet i, at disse Undfræntninger ikke vilde være til Hinder for Danmarks Tiltrædelse til Berner-Konventionen. Det fandtes da usfordømt at aabne fremmede en videre Udgang til Beskyttelse i Danmark, idet der

¹⁾ Paa Nationalitetsprincippet hvile ogsaa svejtsk Lov Art. 10 og fransk Lov Art. 50 fig., der dog under Forudsætning af Genfærdighed eo ipso indrømmer ogsaa fremmede Forfattere Beskyttelse. Derimod havde den franske Lov af 26. Marts 1852 og belgisk Lov Art. 38 opgivet enhver national eller territorial Begrænsning og beskyttede uden Hensyn til Genfærdighed fremmede Forfattere etc. lige saa vel som indenlandske.